

alvorligt Arbejde paa, at de sidste fire Aars Underskud maatte forsvinde. Og det skal ogsaa nok vise sig. Hvis den højtærede Finansministers Bestræbelser ikke skulde lykkes, saaledes som han er berettiget til at tro, mener jeg, at det ganske sikkert ikke vil være, fordi men uagtet vi have fordret, at det aarlige Underskud ikke maatte fortsættes, men at vi maatte komme til en bedre Ordning. Den højtærede Minister opstillede den Sætning, at naar vi fralægge os Ansvar for denne Finanslov, for saa vidt det overhovedet er en Rigsdagsmand muligt at fralægge sig Ansvar paa anden Maade end ved at stemme direkte imod, saa ville vi ogsaa søge at fralægge os Ansvar for bagved liggende Finanslove. Og efter at have opstillet den Sætning, som vi jo ikke stille op, modbeviser den højtærede Minister vor Berettigelse til, at vi fralægge os Ansvar for de tidligere Finanslove. Paa den Maade kan man komme til at bevise en hel Del. Man stiller først op, hvad Modparten ikke har sagt, og derefter beviser man, at det er ikke rigtigt. Men da nu den højtærede Minister og i øvrigt ogsaa det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) er kommen ind paa Fortiden, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at Højre som saadant stemte mod den Toldlov, der dog maa erkendes at være en meget væsentlig Del af Aarsagerne til vor nuværende Misère. Vi have ogsaa stemt mod andre finansielle Love, vi have advaret og Gang paa Gang spurgt om, hvor Pengene skulde komme fra. Det skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa her, vi faa jo andre Lejligheder, hvor vi kunne tale om det, naar vi komme til at tale om Skattelovene. Men at vi skulle være medskyldige i Toldloven, er dog en temmelig dristig Paastand, naar vi have stemt mod den og udtrykkelig sagt, at vi vare sikre paa, at vi ikke havde Raad til at undvære disse Penge, som saa viste sig at være mange, mange flere Penge, end man da forudsatte.

Endnu to Ord med Hensyn til det, som den højtærede Konseilspræsident med sit elskværdige Smil sagde om, at vi skulde staa under Armen med Socialdemokraterne. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at i Fjor stod den højtærede Konseilspræsidents Parti og hans politiske Meningsfæller ligesaa vel med det socialdemokratiske Parti under Armen, som vi gøre i Dag. De ærede Medlemmer af Venstre stemte jo ikke for Finansloven i Fjor, det gjorde Højre heller ikke, og det gjorde det ærede 4de Med-

lem for 9de Kreds (Harald Jensen) heller ikke. Nej, det at lade være at stemme eller stemme sammen for en Sag er ikke det afgørende for Samstemning. Det afgørende er, ud fra hvilket Motiv og hvilke Grunde det sker. Eksempelvis stemte det ærede Medlem fra Aarhus i Fjor ikke for Finansloven, fordi der var militære Udgifter paa den, og vi andre stemte ikke for den, især fordi der ikke var de Militærudgifter derpaa, som der skulde være. Saaledes er det ogsaa i Aar. De Grunde, hvorfor vi ikke ere i Stand til paa samme Tid at kritisere vor hele Finansstyrelse og indstille til Vedtagelse en Finanslov, der nu for 4de Gang møder med et stort Underskud, ere ganske forskellige fra de Grunde, som det ærede 4de Medlem for 9de Kreds ogsaa i Dag har angivet for sit Forsæt om ikke at ville stemme for Finansloven. Jeg tror ikke, at der behøver at være hverken nogen Frygt hos den højtærede Konseilspræsident eller noget Haab hos det ærede Medlem for Aarhus om, at han og vi nogen Sinde i større Sager skulle komme til at stemme paa samme Maade ud fra en fælles Grundbetragtning.

Konseilspræsidenten (Klaus Berntsen):

Den ærede sidste Taler (Bramsen) har Ret i den Bemærkning, at et Ministerium ikke skal have Tak for, at det holder Landets Love og loyalt udfører dem. Det er rigtigt; det skal man ikke give Tak for. Men der er eet, Ministeriet skal have, og det er Penge. Det er en nødvendig Betingelse for at kunne udføre Landets Love, og det er det, det ærede Medlem og hans Venner ikke ville være med til at unde dette Ministerium. De ville ikke være med til at unde os de Penge, der skulle til for en loyal Udførelse af Lovene. De ville i hvert Fald ikke stemme for dette Finanslovsforslag.

Det ærede Medlem sagde om Forsvars-sagen, at den ikke var Højres Sag, men Landets Sag. Men har det ærede Medlem Ret i den Betragtning, hvad jeg mener, han har, saa er det saa meget mærkeligere, at det ærede Medlem og hans Venner ikke ville være med til at stemme for de Bevillinger, der ere nødvendige for, at den Sag kan bringes i Orden i Overensstemmelse med de gældende Love. De ville ikke nægte Finansloven, siger det ærede Medlem, og det er for saa vidt rigtigt. Men dersom alle Tingets Medlemmer fulgte den Gruppe, som det ærede Medlem er Ordfører for, saa fik vi ingen Finans-